

L'enfocament aberrant de «Blonde» o com arrossegar pel fang Marilyn Monroe

La impressionant actuació d'Ana de Armas no amaga que es tracta d'una nova pel·lícula biogràfica que se centra, únicament, en els aspectes més negatius i foscos d'una de les icones de Hollywood

Ana de Armas és Marilyn Monroe a «Blonde» | Netflix

La mirada d'una persona trencada, utilitzada, buida. Els seus llavis, la màxima expressió d'una època en què una dona era valorada pel seu físic, exposada per ser desitjada, sense importar els seus pensaments, quines són les seves preocupacions, com veu allò que l'envolta. Ningú vol saber-ne res, només la volen veure, gaudir-ne, imaginar-la. A la cúspide d'aquesta aberració social es va trobar **Marilyn Monroe**, que amagava a l'interior el seu veritable jo, **Norma Jean**, engolida per un èxit gairebé sense precedents arran de la seva sensualitat aclaparadora (artística) i la premsa groga. Després de dècades d'anàlisis exhaustives arran de la seva mort prematura, Monroe ha estat objecte de documentals, xafardejos, introspeccions, reportatges i judicis al voltant de la seva figura. L'últim treball és obra d'**Andrew Dominik**.

La pel·lícula de Netflix, **Blonde**, és la consagració d'un enfocament aberrant que es repeteix de manera incontestable al llarg de les últimes dècades al voltant de biopics sobre dones poderoses. Per ser justos, no en tots els casos -com a **In the basis of sex** (2018) o **Hidden Figures** (2016)-, però amb una clara majoria dels episodis més foscos de les dones més importants dels últims temps. Fins i tot amb exemples positius, la norma artística establerta ha

---

estat la d'arrossegar l'espectador als racons foscos, lascius o polèmics d'aquestes dones com a eix central en les seves versions cinematogràfiques. **Icòniques actrius, polítiques o reines han estat reduïdes a interpretacions parcials** en uns guió que, de manera directa o no, n'ha minimitzat les figures. Amb Marilyn passa aquesta situació, amb l'afegit que la base del guió de la pel·lícula és completament inventada. I la gent, això, no té per què saber-ho.

I és que Dominik, director consagrat que es va posar al comandament d'aquest projecte començant pel guió, que és obra seva, va basar la seva pel·lícula a la novel·la de Joyce Carol Oates. L'escriptora va plasmar **una suposada vida privada, íntima i fosca de Marilyn Monroe** basada en les seves interpretacions, en fets puntuals de la seva vida, retallades de premsa i una imaginació desbordada. En resum, res d'això no és veritat ni està contrastat. Construir la primera pel·lícula biogràfica de Marilyn Monroe sobre aquests fràgils fonaments és una aposta que li ha pogut sortir de cara a Dominik, Netflix o la seva actriu protagonista.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=alsFywuZPoQ>

Ana de Armas, una de les actrius de Hollywood més cobejades dels últims anys, defensa la seva interpretació a capa i espasa. La cubana recorre a tot el seu arsenal i es converteix (no només l'emula, la reviu) en una Marilyn Monroe per als llibres d'història del cinema. Ara bé, apareixerà en un peu de pàgina al capítol sobre interpretació, perquè el fons de la qüestió és l'enfocament de Dominik (arran del de Carol Oates). Una dona que és **creada, criada i explotada per complaure** -homes en general o homes en concret- a través de la seva carn, dels seus gestos, de la seva veu.

En el desgast vital i mental que això comporta, ens **presenten una Monroe trencada en mil pedaços**, que sobreviu a base de somriures i sexe, de complaure, ajupir-se i aconseguir ressorgir dels brots d'histèria provocats per l'alcohol, les pastilles o el ritme de vida. L'escull principal de *Blonde*, on la crítica ha aprofundit més a esbocinar-la, és en l'enfocament de tots aquests problemes. Hi ha desenes de biopics amb premisses inventades o llicències cinematogràfiques que permeten als seus creadors un marge de joc més gran al voltant de la biografia del personatge. No és un problema en si, és més aviat un risc. Però *Blonde* no assumeix riscos, directament posa la protagonista a la graella i la crema viva.

Jutjar la trama per la seva sexualitat és una qüestió moral que respon més a gustos subjectius que a elements narratius, però com estan executades precisament aquestes escenes sexuals marca una diferència abismal en l'enfocament final. Dominik construeix un relat de cinema dins del cinema amb un **patiment per duplicat**: el de Monroe i el del públic veient Monroe. Fins i tot Ana d'Armas es va al·larmar amb les escenes de sexe, afirmant que se sentia incòmoda en veure com l'explotava el públic després de veure-la. Una dona llançada als lleons. L'objectiu, l'art per l'art, ja que no respon a qüestions biogràfiques verídiques. Perquè res del que explica és contrastat o tan sols cert. **Blonde és un altre exemple d'una idea brillant amb un relat fallit.**